

ΚΑΓΚΕΛΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ... .

(ΦΤΙΑΞΕ ΚΑΦΕΔΑΚΙ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΗ...ΙΣΩΣ ΚΙ ΕΣΥ ΝΑ ΚΡΥΒΕΙΣ ΕΝΑΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΜΕΣΑ ΣΟΥ... .)

ΚΑΓΚΕΛΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ... .

Το δειλινό, βρήκε τον Διαμαντή γονατισμένο στο κέντρο του σαλονιού του, ολομόναχο , να κλαίει γοερά...«Σε τί έφταιξα θεέ μου; Είχα την οικογένεια μου πάνω απ'όλα κι όμως δεν κατάφερα να φανώ άξιος...Πού έκανα λάθος;»

Λίγα λεπτά πριν, η γυναίκα του τον εγκατέλειπε, παίρνοντας μαζί της και τον δυο ετών γιο τους...

«Είσαι άχρηστος» του πέταξε κατάμουτρα το δηλητήριο της, χωρίς έλεος ...«ούτε μια δουλειά δεν μπόρεσες να βρεις, μας έφαγε η ανέχεια και η φτώχεια...φεύγω...γυρνάω στους γονείς μου» .

Τα λόγια της μαχαίρια, τον χαρακώσαν τόσο βαθιά που έτοιμος ήταν να δώσει μια και να φύγει από το μπαλκόνι, να πάρει φόρα και να πετάξει, μήπως και γίνει κάνα θαύμα κι ανοίξουν εκείνα τα φτερά στην πλάτη του, κι ελευθερωθεί ...

Τότε ήταν που άκουσε τη φωνή βαθιά μέσα στο μυαλό του...«Διαμαντή...τί νιώθεις;»

Ησύχασε ο Διαμαντής...μια φωνή μέσα στην απόγνωση ίσως είναι καλή παρέα...την άκουσε.

«Νιώθω ...εγκλωβισμένος...φυλακισμένος σε μια φυλακή που δεν βλέπω...»

-« Διαμαντή...είσαι φυλακισμένος...μα τα κάγκελα είναι πίσω από τα μάτια σου, γι αυτό και δεν τα βλέπεις. Κλείστα...και στρέψε τα προς τα μέσα...κοίτα...το μυαλό σου είναι γεμάτο κάγκελα – καρφιά...θυμήσου...γύρνα προς τα πίσω να δεις ποιοι στα κάρφωσαν ενώ εσύ δεν είχες ιδέα...»

Έκλεισε τα μάτια ο Διαμαντής, ανάσανε βαθιά...για μια στιγμή παρέλυσε όλο του το σώμα, μα μια λάμψη ανάμνησης βγήκε από το παρελθόν, τον πήγε τόσο πίσω, εκεί που μόνον οι φωτογραφίες θύμιζαν πως υπήρξε.

Είδε τη μάνα του, νέα, να στέκει πίσω του κι εκείνον μικρό παιδάκι να κάνει τα πρώτα του βήματα...

Μάτια γεμάτα σπίθες, όλο το πρόσωπο ένα χαμόγελο ικανοποίησης για αυτό που κατάφερνε εκείνη τη στιγμή...Πήρε φόρα να τρέξει ο μικρός Διαμαντής, να κατακτήσει τον κόσμο, μα ...τελείως απρόσμενα, ακούστηκε γεμάτη τρόμο η φωνή της μάνας: «Πρόσεχε...θα πέσεις»..

Μια σκιά, μπήκε μπροστά στον μικρό, έκοψε τη φόρα του, έδιωξε το χαμόγελο, έσβησε τις σπίθες στα μάτια του...κι έπεσε...

Έκανε μήνες να πάρει θάρρος και να ξαναπερπατήσει ο μικρός Διαμαντής.

«Είναι το πρώτο κάγκελο, αυτό του φόβου, που άθελα της η μάνα σου κάρφωσε στο μυαλό σου Διαμαντή κι ακολούθησαν κι άλλα τέτοια, από τη γυναίκα που σε αγάπησε πολύ αλλά η ανησυχία της παρήγαγε κάγκελα για τη φυλακή του μυαλού σου...Συνέχισε...δες και τα υπόλοιπα», ψιθύρισε η φωνή μέσα στο μυαλό του.

Μέσα από λάμπεις, οι μνήμες άρχισαν να ξυπνούν κι ο Διαμαντής, είδε εκεί μέσα τους δασκάλους του:

« Δε θέλω να κάθομαι συνέχεια σε μια καρέκλα και να σ'ακούω...δεν με νοιάζουν αυτά που λες...γιατί δεν μ'αφήνεις να βγω να παίξω μπάλα με τους φίλους μου;;;»

Ήταν δημοτικό, Α τάξη, όταν αντιδρούσε ολόκληρο το είναι του σ'αυτήν την παράλογη καθήλωση στο θρανίο, στο άκου, αποστήθισε και μην αντιμιλάς...

Μετά, σε άλλη λάμψη, είδε τον παπά της ενορίας του, στο κατηχητικό, να του κόβει τα πρώτα φτερά του έρωτα και να του φυτεύει εκείνα της ενοχής...

Σιγά σιγά, το κεφάλι του έπεφτε σκυφτό στη γη όλο και περισσότερο.

Ο Διαμαντής έμαθε να μην αντιδράει, τα κάγκελα ήταν πλέον αρκετά για να μην αφήνουν ελεύθερο το μυαλό του. Έγινε ένας πιστός δούλος της καθεστωτικής μηχανής, αναπαράγοντας τα λάθη των γονιών του και της κοινωνίας ολόκληρης, που ακριβώς επειδή ήταν γνώριμα και ήταν ολονών, έδιναν ένα ψεύτικο εφησυχασμό...

Μα τώρα...η ψευτιά έφυγε ...δεν υπήρχαν άλλα περιθώρια να μείνει ήσυχος...

Μια αναλαμπή ακόμα έφερε άλλη μια εικόνα μπροστά του...μια εικόνα τρομακτική...**Μια νεκροκεφαλή, ίδια ο θάνατος, να γελάει μαζί του ενώ εκείνος ψώνιζε τις ολοστρόγγυλες τεράστιες ντομάτες στο σούπερ μάρκετ.**

-« Αγόρασε το..πλήρωσε το...φάτο ...»

-«Ποιος είσαι;;; Τί θέλεις από εμένα; Για το παιδί μου ψωνίζω...τα καλύτερα»

-«χαχαχαχα...ναιιι...αγόρασε τα μεταλλαγμένα ...δώρα και στο παιδί σου...έτσι μπράβο ...δεν με νοιάζουν οι ζωές σας...ούτε οι αρρώστιες σας...κερδίζω από αυτές.

Είσαι αναλώσιμος, ένας δούλος είσαι...Σε ταίζω δηλητήρια,σε ποτίζω δηλητήρια, και τον αέρα σου ακόμα ψεκάζω...είσαι σκλάβος μου ...ναιιι».

Ο Διαμαντής έσφιξε τις γροθιές του... .

Μια κραυγή ακούστηκε, δυνατή και μακρόσυρτη...**Μια κραυγή , που με τη δύναμη της πέταξε όλα τα κάγκελα μακριά...**

« ΔΙΑΜΑΝΤΗ..ΔΙΑΜΑΝΤΗ...με νιώθεις;;;

Η φωνή ακουγόταν πλέον τόσο κοντά του και ήταν η πιο γλυκιά φωνή που είχε ακούσει...

-«Ποια είσαι;»

-« Είμαι η ψυχή σου Διαμαντή...Η **Περσεφώνη** σου...Όλοι αυτοί οι φόβοι και οι χαραγματιές με είχαν φυλακίσει κι εμένα στα πιο σκοτεινά μπουντρούμια...Φώναζα μα δεν άκουγες τίποτα...Έπρεπε να φτάσεις κι εσύ τόσο χαμηλά, στην πλήρη απόγνωση για να μπορέσεις να με ακούσεις ξανά...»

-« Πονάω...και δεν ξέρω τώρα, τί πρέπει να κάνω;;;»

-«Πονάνε οι πληγές Διαμαντή...μη φοβάσαι...είναι τόσο βαθιές, μα πληγές είναι και θα επουλωθούν...θέλουν το χρόνο τους...Συγχώρεσε τους γονείς σου που άθελα τους σου έκαναν ζημιά...**μα τους υπόλοιπους πρέπει να τους πολεμήσεις, να τους εξαφανίσεις, γιατί ο στόχος τους είναι το μικρό παιδί σου που λατρεύεις...θα το επιτρέψεις;»**

-«Τί να κάνω;;; Δεν ξέρω...»

-«**Δεν είσαι μόνος σου Διαμαντή...Είναι ο καιρός που ξυπνάει πολλούς...Πήγαινε να βρεις τα αδέλφια σου...Ο πόνος σας είναι κοινός , οι εχθροί σας είναι οι ίδιοι...Πολλοί μαζί είστε δύναμη...Μπρος...Έλληνα μου...**

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ...Ο ΚΟΣΜΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΚΑΡΤΕΡΑΕΙ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ..ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΘΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΤΕ ΤΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΑ ΜΥΑΛΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ...ΒΙΑΣΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΗ...»

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΕ ΠΑΝΤΟΥ ΑΝ ΣΟΥ ΑΡΕΣΕ